

Sygn. akt V CSK 76/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku M. [...] Sp. z o.o. z siedzibą w B.
przy uczestnictwie [...] S. [...] S.A. w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 30 października 2012 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz wnioskodawcy 1200 (jeden
tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika [...] S. [...] S.A. w K. od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 30 października 2012 roku należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.:

postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Zagadnienie winno być zatem sformułowane w sposób jasny i klarowny poprzez odwołanie się do kilku rozbieżnych, występujących w judykaturze poglądów oraz przedstawienia własnej propozycji właściwego rozwiązania. Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Zagadnienie prawne przedłożone przez skarżącego sprowadza się do bliżej niesprecyzowanej kwestii stosowania przepisów art. 305¹ - 305⁴ k.c. dla urzędów, o których mowa w art. 49 k.c., stanowiących własność przedsiębiorstw przesyłowych i które zostały wybudowane przed dniem 3 sierpnia 2008 r., tj. przed wejściem w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2006 r., nr 116, poz. 731). Z uzasadnienia wniosku można się jedynie domyślać, że chodzi w istocie o kwestię sposobu i kryteriów ustalenia wynagrodzenia oraz jego charakteru w odniesieniu do służebności przesyłu, która powstała przed dniem wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2006 r., nr 116, poz. 731). Kwestia ta była przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego (zob. m.in. postanowienie z dnia 8 lutego 2013 r., IV CSK 317/12, Lex nr 1308150; wyrok z dnia 18 kwietnia 2013 r., II CSK 504/12, LEX nr 1324272; postanowienie z dnia 27 lutego 2013 r., IV CSK 440/12, LEX 1294169; postanowienie z dnia 8 lutego 2013 r., IV CSK 317/12, Lex nr 1308150; postanowienie z dnia 20 września 2012 r., IV CSK 56/12, LEX nr 1227856; postanowienie z dnia 5 kwietnia 2012 r., II CSK 401/11, LEX nr 1211144; wyrok z dnia 15 września 2011 r., II CSK 681/10, LEX nr 1043999). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest nieprecyzyjne i nie zawiera wątpliwości o walorze ogólnym, a nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślać się lub poszukiwać okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powoływanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu

do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć. Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne. Samo sformułowanie wątpliwości, co do przyjętej przez Sąd wykładni, stanowiące w istocie przedstawienie stanowiska procesowego strony i polemikę z oceną prawną dokonaną przez Sąd, nie jest wystarczające do przyjęcia skargi do rozpoznania. Skarżąca spółka, jakkolwiek wskazała na potrzebę istnienia wykładni przepisów art. 305¹ - 305⁴ k.c. w zw. z art. 117 § 1 k.c. oraz art. 442¹ k.c. w zakresie przedawnienia roszczeń, nie przedstawiła jednak wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym wykazałaby, o jakie poważne wątpliwości chodzi, a także, jakie w tym zakresie występują rozbieżności w orzecznictwie sądów, a jej argumentacja stanowi jedynie polemikę z poczynionymi przez ten sąd ustaleniami faktycznymi. Nie budzi wątpliwości, że roszczenie o wynagrodzenie za ustanowienie służebności przesyłu przedawnia się z upływem 10 lat od dnia ustanowienia służebności. Jeżeli ustanowienie służebności nastąpiło w orzeczeniu sądowym, termin biegnie od daty uprawomocnienia się tego orzeczenia.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Na wniosek wnioskodawcy zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 i § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. jedn. Dz.U. z 2013, nr 490).

aw

jw